

Problematyka kwalifikacji robót budowlanych polegających na sytuowaniu stacji bazowych telefonii komórkowej na istniejących obiektach budowlanych

1. Dynamiczny rozwój usług łączności bezprzewodowej w Polsce i na świecie pociągnął za sobą konieczność zapewnienia odpowiedniej infrastruktury teletechnicznej dla sieci łączności bezprzewodowej. Jednym z podstawowych elementów wspomnianej infrastruktury teletechnicznej są stacje bazowe (przełącznikowe) telefonii komórkowej, które emitując pole elektromagnetyczne, zapewniają łączność pomiędzy terminalem ruchomym (np. telefonem komórkowym) a częścią stałą sieci telekomunikacyjnej. W rezultacie można zaobserwować na przestrzeni ostatnich lat znaczny wzrost liczby inwestycji dotyczących budowy stacji bazowych telefonii komórkowej w miejscach gęsto zagospodarowanych, niekiedy wymuszających lokalizowanie stacji bazowych na obiektach budowlanych¹. W związku z powyższym należy wskazać, iż w praktyce orzeczni-

---

¹ Na ten temat zob.: R. Zienkiewicz, *Wpływ urządzeń komórkowych na człowieka*, Przegląd Telekomunikacyjny, 1995, nr 5–6; *idem*, *Telefony komórkowe GSM i DCS*, Warszawa 1999; J. Szóstka, *Fale i anteny*, Warszawa 2006; A. Karwowski, *Narażenia elektromagnetyczne powodowane przez urządzenia telefonii komórkowej*, Przegląd

czej organów administracji budowlanej pojawiły się wątpliwości co do kwalifikacji przedmiotowych robót budowlanych, a zarazem co do odpowiedniego trybu postępowania w sprawie uzyskiwania zezwoleń administracyjnych na realizację wyżej wymienionego zamierzenia budowlanego.

Tytułem wstępu przypomnieć należy, iż w obecnym stanie prawnym istnieją dwa tryby uzyskiwania zezwoleń administracyjnych na wykonanie inwestycji budowlanych, tj. tryb udzielenia pozwolenia na budowę bądź tryb milczącego przyjęcia zgłoszenia przez właściwy organ administracji architektoniczno-budowlanej. Przy czym zwolnienie z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę na rzecz możliwości przyjęcia zgłoszenia stanowi wyjątek od zasady wyrażonej w art. 28 Prawa budowlanego, w której myśl roboty budowlane można rozpocząć jedynie na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Zgodnie bowiem z art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane, większość inwestycji zwolnionych z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę wymienionych w art. 29 podlega obowiązkowi zgłoszenia właściwemu organowi o zamiarze ich zrealizowania, tworząc katalog zamknięty, uniemożliwiający stosowanie do tego przepisu wykładni rozszerzającej o jakiegokolwiek inne inwestycje niż te, które zostały tam wymienione. Zatem stosownie do art. 29 ust. 2 pkt 15 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit b Prawa budowlanego pozwolenia na budowę nie wymaga, podlegając jedynie obowiązkowi uprzedniego zgłoszenia, wykonywanie robót budowlanych polegających na instalowaniu urządzeń o wysokości powyżej 3 m na obiektach budowlanych, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych. Mając na uwadze powyższe, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego w dniu 13 stycznia 2012 r.² stanął na stanowisku, iż w obecnie obowiązującym stanie prawnym instalacja stacji bazowych o wysokości powyżej 3 m na istniejących obiektach budowlanych podlega – co do zasady – procedurze zgłoszenia do właściwego organu administracji architektoniczno-budowlanej, zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt 15 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. B Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane³, chyba że zakres przewidywanych do wykonywanych robót oraz zakres ingerencji w istniejący obiekt budowlany wymaga

---

Telekomunikacyjny, 1997, nr 12; M. Zmyślony, *Przegląd aktualnych wyników badań i ocen oddziaływania pól elektromagnetycznych na zdrowie ludzi*, Łódź 2007.

2 Nr DPR/INN/022/23/2012.

3 Dz.U. z 2010 r. nr 243, poz. 1623, z późn. zm.

uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę. Z powyższym poglądem nie sposób się jednak zgodzić, jako że – po pierwsze – stacji bazowych telefonii komórkowej nie można zaliczyć do kategorii li tylko „urządzeń”, po drugie zaś – ich usytuowanie na istniejącym obiekcie budowlanym wymaga z reguły wykonania robót budowlanych wykraczających poza zakres wyznaczony pojęciem „instalacji”.

2. W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż stacje bazowe sytuowane na innych obiektach, mimo że składają się z szeregu urządzeń (w których skład wchodzi np. baterie, grzejnik, wentylator awaryjny, centralka alarmowa, urządzenia wentylacji, urządzenie radiowe obsługujące ruch generowany przez użytkowników, anteny, maszty), to jednak złożone są także z metalowych szaf telekomunikacyjnych typu *outdoor*, których do kategorii urządzeń nie sposób już zaliczyć. W świetle bowiem § 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie⁴ kontenery telekomunikacyjne są telekomunikacyjnymi obiektami budowlanymi. Dla jasności wyводу należy podkreślić, iż w Prawie budowlanym za obiekty kontenerowe uważa się metalowe obiekty kubaturowe występujące najczęściej w formie skrzyń lub szaf stojących. Toteż kontenerami telekomunikacyjnymi będą kubaturowe obiekty metalowe wchodzące w skład infrastruktury telekomunikacyjnej, do których niewątpliwie można zaliczyć także opisane wyżej szafy telekomunikacyjne, służące ochronie przed czynnikami zewnętrznymi i nieuprawnionym dostępem osób trzecich do znajdujących się w ich wnętrzu urządzeń zasilających i sterujących określoną stacją bazową (tzw. siłownią telekomunikacyjną). Powyższe zatem oznacza, że przy sytuowaniu stacji bazowej telefonii komórkowej nie mamy do czynienia tylko z instalowaniem urządzeń na obiekcie, ale również z lokalizacją telekomunikacyjnych obiektów budowlanych (szaf telekomunikacyjnych), która to realizacja wykracza poza dyspozycję art. 29 ust. 2 pkt 15 Prawa budowlanego. Jak stwierdził bowiem Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, telekomunikacyjne obiekty budowlane, o których jest mowa w przepisie § 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie, nie są urządzeniami,

---

4 Dz.U. nr 219, poz. 1864.

o jakich mowa w art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy Prawo budowlane. Skoro bowiem ustawa Prawo budowlane definiuje osobno pojęcie obiektu budowlanego i urządzenia, to nie mogą być one traktowane zamiennie⁵.

3. W dalszej kolejności należy wskazać, iż art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy – Prawo budowlane odnosi się wyłącznie do wykonania robót budowlanych polegających jedynie na instalowaniu. Przy czym pojęcie „instalacji” nie jest definiowane przepisami cytowanej ustawy. Słowo to należy zatem interpretować, bądź przez potoczne jego rozumienie, bądź sięgając do definicji słownikowych. Pod pojęciem „instalacja (instalowanie)” należy rozumieć więc montaż urządzenia technicznego, który polega bądź na połączeniu różnych elementów urządzenia w jedną całość użytkową, bądź zamontowaniu danego urządzenia na jakimś obiekcie – w tym także obiekcie budowlanym⁶. Tymczasem dla usytuowania stacji bazowej konieczne jest wykonanie wewnętrznej linii zasilającej, czy też użycie bloczków betonowych na dachu budynku w celu stabilizacji masztów i szaf teletechnicznych. Czego jednak nie można nazwać, w świetle aktualnego orzecznictwa, instalowaniem. Jak wskazano bowiem w wyroku NSA z 9 marca 2011 r.⁷, skoro instalowanie masztów stacji telefonii komórkowej ma polegać na zamocowaniu ich do uprzednio wmurowanych bloków betonowych na obiekcie budowlanym, to wiąże się to z przebudową istniejącego obiektu budowlanego (zmiana parametrów technicznych obiektu budowlanego ze względu na dodatkowe obciążenie budynku). Co się tyczy zaś wykonania wewnętrznej linii zasilającej stacji bazowej, podkreśla się, iż budowa nowej instalacji wewnętrznej czy także zewnętrznej służącej odbiornikom znajdującym się w obiektach budowlanych, jakimi są budynki i budowle – bez likwidacji obecnej instalacji nie jest instalowaniem, lecz rozbudową części pewnej całości, jaka składa się na obiekt budowlany⁸.

5 Zob. wyrok NSA z 20.05.2011 r., sygn. akt: II OSK 898/10, niepublikowany.

6 Zob. S. Dubisz (red.), *Słownik języka polskiego*, t. 1, Warszawa 2003, s. 1221. W tym miejscu zwracam uwagę na sposób definiowania pojęcia „instalowanie”, jaki został zawarty w publikacji *Prawo budowlane – komentarz* (red.) Zygmunt Niewiadomski, Warszawa 2007r., s. 353. Otóż, jak uznano, „(...) »instalowanie« może polegać zarówno na połączeniu różnych elementów w jedną całość umożliwiającą wykorzystanie konstrukcji zgodni z jej przeznaczeniem, jak i zamontowaniu całej konstrukcji na jakimś obiekcie budowlanym, Jest to więc czynność techniczna (...)”.

7 Wyrok NSA z 9.03.2011 r., sygn. akt: II OSK 407/10.

8 Zob. wyrok WSA w Krakowie z 14.12.2010 r., sygn. akt II SA/Kr 722/10.

4. W tym stanie rzeczy odrzucając zaprezentowane wyżej stanowisko Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, wypada rozważyć, jak kwalifikować analizowany telekomunikacyjny obiekt budowlany. Zgodnie z art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego pod pojęciem „obiekt budowlany” należy rozumieć budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami oraz obiekt małej architektury. Wypowiadając się w sposób możliwie najkrótszy, trzeba wskazać, iż stacje bazowe telefonii komórkowej z pewnością nie zaliczają się ani do budynków, ani do obiektów małej architektury, a więc w grę może wchodzić jedynie trzeci rodzaj obiektu budowlanego – budowla. Jak wskazują się w ustawie Prawo budowlane, pojęcie „budowli” zdefiniowane zostało jako obiekt budowlany niebędący budynkiem i obiektem małej architektury, z przykładowego wyliczenia obiektów budowlanych, zaliczanych do kategorii budowli wynikają zaś intencje ustawodawcy co do objęcia zakresem tej definicji tych obiektów, które *expressis verbis* zostały w nim wymienione, oraz tych, które są do nich podobne z uwagi na ich konstrukcję, przeznaczenie i charakter. Zaliczenie konkretnego obiektu budowlanego do budowli wymaga zatem stwierdzenia, czy został on wymieniony w art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane, a jeżeli nie, to czy jest on podobny do obiektów w nim wymienionych i jednocześnie nie ma cech, pozwalających na zaliczenie go do budynków lub obiektów małej architektury⁹.

---

9 Zgodnie z art. 3 pkt. 3 ustawy Prawo budowlane przez budowlę należy przez to rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: lotniska, drogi, linie kolejowe, mosty, estakady, tunele, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Jak uznał Tomasz Asman, [w:] Z. Niewiadomski (red.), *Prawo budowlane – Komentarz*, Warszawa 2007, s. 46: „(...) przyjęta konstrukcja definicji świadczy o tym, że budowle są najbardziej zróżnicowaną kategorią obiektów budowlanych (...) z art. 3 pkt 3 wypływa domniemanie, że jeżeli nie możemy zaliczyć określonego obiektu budowlanego do kategorii budynków lub obiektów małej architektury, to stanowią one budowle (...)”.

Z uwagi na powyższe wydaje się być pewne, że stacje bazowe telefonii komórkowej stanowią specyficzny rodzaj telekomunikacyjnych budowli sieciowych. Na powyższe wskazuje fakt, iż wśród przykładowych budowli w art. 3 pkt 3 Prawa budowlane wymienione zostały między innymi sieci techniczne i sieci uzbrojenia terenu. Ponieważ ustawodawca pojęć tych nie zdefiniował wprost, więc pomocne dla ich zrozumienia jest odwołanie się do dalszych przepisów ustawy, z których wynika na przykład, że do obiektów budowlanych zalicza się m.in. sieci telekomunikacyjne (art. 29 ust. 2 pkt 11, załącznik do ustawy – kategoria XXVI). Co istotne, w ustawie – Prawo budowlane nie definiuje się również pojęcia sieci telekomunikacyjnej, natomiast § 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie, wskazuje jedynie, co należy rozumieć przez telekomunikacyjne obiekty budowlane. Nie oznacza to wszak, iż brak tej definicji wyklucza, aby obiekty telekomunikacyjne stanowiły jako zbiór rzeczy i urządzeń sieci telekomunikacyjnej, rozumianej jako całość techniczno-użytkowa. Pojęcia całości techniczno-użytkowej nie można bowiem utożsamiać z rzeczą i jej częściami składowymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeksu cywilnego, ponieważ przepisy Prawa budowlanego nie odwołują się nigdzie do art. 45 i 47 k.c.¹⁰ Tworzenie całości techniczno-użytkowej należałoby więc rozumieć w Prawie budowlanym jako połączenie poszczególnych elementów w taki sposób, żeby zgodnie z wymogami techniki nadawały się one do określonego użytku. Nie można przy tym wykluczyć, iż każdy z tych elementów może być samodzielnym obiektem, choć nie zawsze samodzielnie wykorzystywany będzie mógł być do określonego celu¹¹. Przykładem takich właśnie obiektów są kontenery telekomunikacyjne, na co wskazuje wprost § 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruk-

10 Zgodnie z art. 45 ustawy Kodeks cywilny rzeczami w rozumieniu niniejszego kodeksu są tylko przedmioty materialne. Z kolei art. 47 k.c. stanowi, że część składowa rzeczy nie może być odrębnym przedmiotem własności i innych praw rzeczowych (§ 1). Częścią składową rzeczy jest wszystko, co nie może być od niej odłączone bez uszkodzenia lub istotnej zmiany całości albo bez uszkodzenia lub istotnej zmiany przedmiotu odłączonego (§ 2); przedmioty połączone z rzeczą tylko dla przemijającego użytku nie stanowią jej części składowych (§ 3).

11 Zob. wyrok NSA z 7.10.2009 r., sygn. akt: II FSK 635/08, niepublikowane; wyrok NSA z 27.05.2010 r., sygn. akt: II FSK 2047/09, niepublikowane.

tury z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie. Są one bowiem samodzielnyimi technicznie, telekomunikacyjnymi obiektami budowlanymi, jednakże bez połączeniach ich z masztami telekomunikacyjnymi i instalacjami radiokomunikacyjnymi (antenami) nie pełnią one żadnej konkretnej funkcji użytkowej. Budowla zaś stanowić ma w rozumieniu Prawa budowlanego całość techniczno-użytkową. Stąd też dopiero połączenie wszystkich wyżej wymienionych elementów w całość techniczną przełoży się na funkcję użytkową, pozwalającą stacji bazowej na nadawanie, odbiór lub transmisję sygnałów, a w efekcie prowadzenie działalności gospodarczej w postaci świadczenia usług telekomunikacyjnych na danym obszarze. W konsekwencji stanowi ona zatem (w całości) budowlę sieciową (wchodzącą w skład sieci technicznej-telekomunikacyjnej), o której mowa w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, przez co jej wykonanie niezależnie od jej umiejscowienia odnosi się w swej istocie do rozbudowy – w sensie funkcjonalnym – określonej sieci telekomunikacyjnej. O powyższym zaświadcza fakt, iż stacje bazowe – jak wskazano wcześniej – emitując pole elektromagnetyczne, stanowią w systemach łączności bezprzewodowej element łączący terminal ruchomy (np. telefon komórkowy) z częścią stałą cyfrowej sieci telekomunikacyjnej, art. 2 pkt 35 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne¹² stanowi zaś wprost, że przez sieć telekomunikacyjną rozumie się systemy transmisyjne oraz urządzenia komutacyjne lub przekierowujące, a także inne zasoby, które umożliwiają nadawanie, odbiór lub transmisję sygnałów za pomocą przewodów, fal radiowych, optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną, niezależnie od ich rodzaju.

Powyższej oceny nie zmienia fakt, że przed zmianą definicji obiektu budowlanego w Prawie budowlanym (nowelizacja z kwietnia 2009 r.) sądy uważały raczej, że budowla nie może powstać na budynku z powodu braku samodzielności technicznej, skoro obecnie umiejscowienie budowli na budynku nie oznacza z od razu, że budowla i budynek nie mogą odrębnie współistnieć na tej samej przestrzeni. Warto wszakże zauważyć, iż w świetle art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego obiekty budowlane w postaci choćby części budowlanych urządzeń technicznych czy też fundamentów pod maszyny lub urządzenia stanowią budowle, bez

---

¹² Dz.U. nr 171, poz. 1800.

względem na miejsce ich usytuowania, o ile spełniają ustawowo określone dla takich obiektów warunki. W związku z tym za nieuprawniony należy uznać pogląd, iż jedynie wolno stojące stacje bazowe są budowlami, jako że art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego zawiera w swoim przykładowym katalogu również budowle niezdefiniowane wprost jako wolno stojące, w tym sieci techniczne, w których skład wchodzi budowle i urządzenia bezprzewodowej sieci telekomunikacyjnej, takie jak stacje bazowe telefonii komórkowej.

5. Wracając zatem na grunt zajętego stanowiska, należałoby odpowiedzieć na kolejne istotne pytanie, a mianowicie jaki tryb jest właściwy do prowadzenia postępowania w sprawie uzyskania pozwolenia administracyjnego na realizację przedmiotowej inwestycji. Obecnie, gdy konkretna inwestycja obejmuje budowę całej stacji bazowej telefonii komórkowej, to w świetle przeważających poglądów judykatury przyjmuje się, iż wykracza to poza pojęcie instalacji urządzeń na obiektach budowlanych w rozumieniu art. 29 ust. 2 pkt 15 Prawa budowlanego, a tym samym wymaga uzyskania pozwolenia na budowę zgodnie z art. 28 ustawy – Prawo budowlane¹³. Jakkolwiek zgadzając się z przedstawioną argumentacją sądów administracyjnych, należy jednak zauważyć, iż pozwolenia na budowę nie wymaga po myśli art. 29 ust. 1 pkt 7 Prawa budowlanego budowa szaf telekomunikacyjnych. W konsekwencji powstaje pytanie, czy ustawodawca na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 7 Prawa budowlanego zwolnił z wymogu uzyskania decyzji pozwolenia na budowę inwestora tylko w zakresie budowy szaf telekomunikacyjnych (bez urządzeń i instalacji), czy też zwolnienie to obejmuje również całość techniczno-użytkową omawianych obiektów, tj. w przypadku lokalizowania szaf telekomunikacyjnych stacji bazowych łącznie z wewnętrzną linią zasilającą, okablowaniem, masztami i instalacjami radiokomunikacyjnymi. Nie ulega wątpliwości, iż za poglądem pierwszym przemawia zawężająca wykładnia literalna przepisu art. 29 ust. 1 pkt 7 Prawa budowlanego, który to stanowi *expressis verbis* o możliwości zwolnienia z obowiązku uzyskania decyzji pozwolenia na budowę tylko w kontekście budowy szaf telekomunikacyjnych. Pogląd drugi zaś wydaje się być uzasadnio-

¹³ Zob. wyrok WSA w Bydgoszczy z 14.09.2010 r., sygn. akt: II SA/Bd 718/10; wyrok WSA w Krakowie z 19.10.2011 r., sygn. akt: II SA/Kr 955/11; wyrok NSA z 20.05.2011 r., sygn. akt: II OSK 898/10; wyrok NSA z 8.09.2011 r., sygn. akt: II OSK 1867/10.

ny w świetle wykładni systemowej *argumentum a rubrica* art. 29 Prawa budowlanego ustalonej w związku z art. 3 pkt 1 lit b Prawa budowlanego. Z systematyki bowiem art. 29 Prawa budowlanego należy wnosić, iż skoro treść wszystkich unormowań zawartych w art. 29 ust. 1 Prawa budowlanego odnosi się do budowy obiektów budowlanych zwolnionych z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę, w przeciwieństwie do ust. 2 tej samej regulacji, która dotyczy jedynie realizacji określonych robót budowlanych, to szafy telekomunikacyjne wymienione w art. 29 ust.1 pkt 7 Prawa budowlanego są ujmowane w tym przepisie jako obiekty budowlane. Jeżeli więc powyższa regulacja odnosi się do budowy obiektu budowlanego, a w tym przypadku budowli, to oczywistym jest, że obejmuje swoją dyspozycją również wykonanie instalacji i urządzeń powiązanych z tą budowlą, o czym przesądza art. 3 pkt 1 lit b Prawa budowlanego. Zgodnie z art. 3 pkt 1 lit b Prawa budowlanego budowlą jest całość techniczno-użytkowa wraz z instalacjami i urządzeniami.

Jak wskazano wcześniej, szafa telekomunikacyjna analizowanej inwestycji należy do telekomunikacyjnych obiektów budowlanych, ale dopiero łącznie z urządzeniami i instalacjami tworzy całość techniczno-użytkową nazwaną w nomenklaturze teletechnicznej stacją bazową. Brak zatem możliwości dokonania zgłoszenia w zakresie urządzeń i instalacji powiązanych techniczno-funkcjonalnie z kontenerem telekomunikacyjnym stacji bazowej stałby w sprzeczności z regulacją art. 29 ust. 1 Prawa budowlanego, jako że bez owych instalacji i urządzeń sama szafa telekomunikacyjna nie stanowiłaby konkretnego obiektu budowlanego, podczas gdy art. 29 ust.1 pkt 7 Prawa budowlanego wyraźnie przewiduje uprawnienie inwestora do zgłoszenia zamiaru budowy szafy telekomunikacyjnej, definiowanej w związku z art. 3 pkt 1 lit b tej samej ustawy jako budowlą, czyli wraz z jej instalacjami i urządzeniami (tj. wewnętrzną linią zasilającą, okablowaniem, masztami i antenami sektorowymi lub radioliniowymi). Rekapitułując powyższe, stwierdzić należy, że przedstawione w niniejszym artykule uwagi wskazują na oczywistą nieprawidłowość przyjmowanej w praktyce orzeczniczej organów tezy dotyczącej możliwości przyjęcia zgłoszenia badanej inwestycji na podstawie art. 29 ust. 2 pkt 15 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy – Prawo budowlane.

ISBN 978-83-933222-3-7